

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 41 0 K 081673 26 Kž 2
Zenica, 17.06.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici u vijeću sastavljenom od sudija Maličbegović Enesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Tešnjak Nermina i Baković Nedžada kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Burić Sabahete, u krivičnom predmetu protiv optuženog 1.Čosić Suada i 2.Gabeljić Feride zbog krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 2. u vezi stava 1. i člana 31. KZ F BiH, odlučujući o žalbi branitelja optuženih Čosić Suada i Gabeljić Feride, advokata Hadžić Zahida iz Visokog podnesene protiv presude Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 K 081673 23 K 2 od 02.07.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 17.06.2026. godine, donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branitelja optuženih Čosić Suada i Gabeljić Feride i potvrđuje presuda Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 K 081673 23 K 2 od 02.07.2025. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 K 081673 23 K 2 od 02.07.2025. godine, optuženi Čosić Suad i Gabeljić Ferida oglašeni su krivim da su u vrijeme, mjestu i na način kako je to поближе opisano u izreci presude, počinili krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 2. u vezi stava 1. i člana 31. KZ F BiH, pa ih je na osnovu istih zakonskih odredaba, te odredaba člana 42., 43. i 49. KZ F BiH, osudio na kaznu zatvora u trajanju od po 8 (osam) mjeseci. Istom presudom odredbom člana 202. stav 1 ZKP FBiH optuženi su obavezani da solidarno plate sudu iznos od 976,65 KM i troškove paušala u iznosu od po 50,00 KM, sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude, dok je odredbom člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni RMU BREZA upućen je da imovinskopравни zahtjev ostvaruje u parničnom postupku

Protiv navedene presude žalbu je izjavio branitelj optuženih Hadžić Zahid advokat iz Visokog i presudu pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, zbog Povrede krivičnog zakona i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se žalba uvaži pobijana presuda preinači tako što će optužene osloboditi od optužbe ili da se prvostepena presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom ili presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak. Tražio je da bude obaviješten o sjednici vijeća.

U odgovoru na žalbu kantonalni tužitelj je predložio da se žalba branitelja optuženih odbije i potvrdi prvostepena presuda.

Sjednica vijeća drugostepenog suda održana je u smislu člana 319. ZKP FBiH, na koju je pristupio branitelj optuženih Hadžić Zahid koji je tražio prisustvo za sebe a pristupio je i optuženi Čosić Suad za kojeg nije traženo prisustvo sjednici vijeća ali mu je data mogućnost da pristupi i iznese svoj stav što je učinio ističući da prihvata navode branitelja koji je na sjednici vijeća usmeno u bitnim dijelovima izložio sadržaj podnesene žalbe.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda branitelja optuženih, te u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, pazeći po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka branitelj u žalbi ističe da je presuda protivrječna razlozima presude jer ne postoje dokazi na kojima se može zasnivati van razumne sumnje utvrđenje suda o odlučnim činjenicama na koje se sud u razlozima presude poziva, kako materijalnih dokaza tako i iskaza saslušanih svjedoka što ukazuje da svi dokazi nisu savjesno cijenjeni u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH, čime je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, a koju branitelj obrazlaže dajući ocjenu iskaza vještaka finansijske struke Čolaković Namika. Branilac ističe da su obračuni sačinjeni na bazi stava vještaka da se radi o Ugovorima o autorskom djelu a da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama.

Navedeni žalbeni prigovori nisu osnovani.

Sagledavajući sadržaj obrazloženja i razloge koji su navedeni u pobijanoj presudi a na osnovu kojih je prvostepeni sud izveo zaključak u pogledu činjeničnih i pravnih utvrđenja, ovaj sud nalazi da pobijana presuda ne sadrži bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, na koje povrede ukazuje žalba branitelja optuženih. Naime, izreka presude je razumljiva, nije protivrječna samoj sebi niti odlučnim činjenicama, a u pobijanoj presudi prvostepeni sud je dao valjane i ubjedljive razloge i nejasnoća u pogledu relevantnih činjenica nema. Naprotiv izreka pobijane presude je jasna, radnje izvršenja krivičnog djela optuženih precizno su formulisane i određene, a svi dati razlozi u skladu su sa izrekom. Realna djelatnost optuženih je opisana u svemu tako jasno da ukazuje kako na radnju izvršenja tako i na posljedice i uz navođenje činjenica koje čine obilježja krivičnog djela i u objektivnom i u subjektivnom smislu, takva izreka nije nerazumljiva jer sadrži sve činjenice i okolnosti koje čine bitna obilježja djela.

Prvostepeni sud je na savjestan i brižljiv način (pri tome poštujući obaveze propisane odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH), dao pravilnu analizu i ocjenu svih izvedenih dokaza kako optužbe tako i odbrane te je potom izveo pravilne činjenične i pravne zaključke koji su u svojoj ukupnosti, po ocjeni ovog suda dovele do konačnog pravilnog zaključka pobijane presude da su optuženi u vrijeme, mjestu i na načini kako je to pobliže opisano u činjeničnom supstratu presude počinili predmetno krivično djelo. Kada se radi o tvrdnji branitelja da iz nalaza i mišljenja vještaka dr. Namika Čolakovića, vještaka ekonomske struke proizilazi da se radi o Ugovorima o autorskom djelu i da sud nije u pogledu nalaza tog vještaka dao razloge odnosno da je presuda protivrječna, ovaj sud te prigovore nalazi neosnovanim. Naime, vještak ekonomske struke dr Namik Čolaković je dao iskaz i prezentirao nalaz i mišljenje tokom glavnog pretresa ali nasuprot stavu odbrane imenovani vještak nije se izjašnjavao o tome da li su Ugovori koje su zaključivali optuženi sa Agencijom „Autor“ iz Tuzle, u stvarnom, suštinskom smislu, Ugovori o autorskom djelu. Vještak je samo konstatovao da su se svi

ugovori formalno tretirali kao takvi i da je njihova realizacija išla posredstvom Agencije „Autor“ iz Tuzle na način da je Rudnik Agenciji uplaćivao ukupne iznose a Agencija i potom raspoređivala na žiro račune pojedinih zaposlenika uz istovremeno zadržavanje provizije u iznosu od 19.822,76 KM, uvećane za PDV. Vještak je precizno utvrdio da su optuženi Čosić Fuad i Gabeljić Ferida i sami bili korisnici tih ugovora pa je Čosiću u četiri godine isplaćeno 8.500,00 KM a Gabeljić Feridi 12.500,00 KM. Imajući u vidu sadržaj iskaza navedenog vještaka ovaj sud nalazi da je pravilno prvostepeni sud zaključio da se u konkretnom slučaju ne radi o Ugovorima (29 ugovora), koji bi se mogli definisati kao autorska djela. Pri izvođenju navedenog zaključka prvostepeni sud je pravilno cijenio kako nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke dr. Namika Čolakovića koji se u svom nalazu nije a niti mogao upuštati, niti spada u domen ekonomskog vještačenja pravno tumačenje Zakona o autorskim i srodnim pravima BIH, konkretnije člana 4. tog Zakona, koji definiše autorsko djelo kao individualnu duhovnu tvorevinu, nego je to stvar suda, koji se tim pitanjem, na savjestan i brižljiv način bavio u pobijanoj presudi.

U pogledu datog tumačenja i zaključka prvostepenog suda, da se u slučaju navedenih 29 ugovora koje su optuženi potpisali sa Agencijom „Autor“ iz Tuzle i njenim vlasnikom Ž.Š., da se ne radi o autorskim djelima, koji su stavovi prihvatljivi i za ovaj sud, prvostepeni sud je dao određene i uvjerljive razloge na strani 16 pobijane presude, pri čemu se pozvao na nalaz i mišljenje vještaka rudarske struke Hrvat Zaima koji je razjasnio prirodu samih poslova koji su bili predmet spornih ugovora. Prema mišljenju ovog vještaka poslovi koji su obavljali uposlenici Rudnika „Breza“ a koji su se odnosili na izradu idejnih rješenja, nacрта planova, izradu elaborata, izradu mrežnog plana i programa razvoja rudnika, izradu idejnog rješenja otkopavanja, trogodišnjeg plana razvoja i poslovanja, izradu nacрта trogodišnjeg plana i poslovanja, plana zaštite od požara i drugih poslova koje su obavljali uposlenici rudnika su poslovi od izuzetnog značaja za funkcionisanje rudnika, kako je utvrdio vještak, te da oni predstavljaju tehničke akte i planske dokumente koji se izrađuju na temelju zakonskih i podzakonskih propisa u rudarstvu i sigurnosti na radu, stoga i po nalaženju ovog suda, kako je to pravilno zaključio prvostepeni sud, tako zaključeni ugovori ne mogu imati obilježja autorskog djela u smislu člana 4. Zakona o autorskom i srodnim pravima BIH. Dakle, riječ je o planskoj i tehničkoj dokumentaciji, a ne o individualnim i duhovnim tvorevinama iz oblasti nauke i umjetnosti.

Da se radilo o poslovima i zadacima koji su bili od interesa za poslovanje rudnika u kome su lica koja su izrađivala planove i ostalo bila zaposlena proizilazi upravo iz iskaza svjedoka optužbe O. M., Dž. M., S. B., M. M., H. N., D. J., H. Z., B. I. i S. M. koji su istakli da su kao uposlenici Rudnika „Breza“ učestvovali svako iz svog domena i struke u izradi poslovno planske dokumentacije što je bilo u interesu Rudnika „Breza“ u njegovom poslovanju i razvoju. Svi su potvrdili da su dobili novčane nadoknade za posao koji su obavili.

Imajući u vidu iskaze ovih svjedoka, na koje se osnovano poziva prvostepeni sud u presudi, ovaj sud nalazi da su svi žalbeni prigovori branitelja navedeni u žalbi, a kojima se osporava zaključak suda da se ne radi o autorskim djelima, potpuno neosnovani i neprihvatljivi. Tumačenje žalitelja člana 4. Zakona o autorskim i srodnim pravima, koje žalitelj daje kroz sadržaj žalbe, insistirajući da se radi o autorskim djelima, po ocjeni ovog suda nisu osnovani a predstavljaju u suštini suprotstavljanje svojih ličnih viđenja činjenica, okolnosti ocjene dokaza kao i primjene materijalnog i procesnog prava, zaključcima suda, te ovaj sud nalazi da osim nezadovoljstva pobijanom presudom, žalitelj nije pružio uvjerljive argumente da je došlo do bitne povrede odredba krivičnog postupka i smislu ne davanja razloga o odlučnim činjenicama pa i u odnosu na zaključak suda da se ne radi o Ugovorima o autorskom djelu.

Naprotiv, suprotno stavu žalitelja prvostepeni sud je po nalaženju ovog suda na osnovu brižljive i savjesne ocjene svih izvedenih dokaza a posebno iskaza optuženog Čosić Suada kao svjedoka koji je svjedočio u svoju korist, a pri tome prvostepeni sud je imao u vidu da su iskazi svjedoka odbrane Z. M. i Č. E. kompatibilni i saglasni sa iskazom optuženog kog je dao u svojstvu svjedoka, ocijenio da iskaz optuženog a time i svjedoka odbrane prihvatljiv samo u dijelu koji se odnosi na postojanje vanrednih okolnosti u rudniku i potrebu izrade određene dokumentacije dok u preostalom dijelu posebno u pogledu zakonitosti načina zaključenja i realizacije ugovora iskaz optuženog je ocijenjen ne vjerodostojnim budući da je u suprotnosti sa iskazom vlasnika Agencije „Autor“ svjedoka Ž. Š. koji je izričito potvrdio da sa potpisnicima ugovora nikada nije imao neposredan kontakt da im nije davao elemente za rad, niti je kontrolisao izvršenje poslova, već je njegova uloga bila isključivo formalna-da primi ugovore i spiskove poštom, da ih ovjeri i fakturiše rudnik. Sud se prilikom ovog obrazloženja (strana 17 pobijane presude), poziva i na činjenicu da je Ugovor o poslovno tehničkoj saradnji zaključen tek 2015. godine naknadno unesen u protokol pod datumom 2012. godine što i po ocjeni ovog suda nedvojbeno ukazuje na postojanje svijesti optuženih da prikriju nezakonito postupanje i da retroaktivnim unošenjem tog dokumenta stvore privid zakonitosti. Navedeno je dodatno potvrdila svjedoka I. B. koja je detaljno opisala način protokoliranja ugovora.

Obzirom na naprijed navedeno, ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud na dovoljno kvalitetan i jasan način ocijenio iskaze svjedoka odbrane, iskaz optuženog kao i materijalne dokaze odbrane koji i po ocjeni ovog suda, nemaju uticaj na pravilnost utvrđenih odlučnih činjenica te prvostepeni sud nije počinio ni povredu odredbe člana 312. sta 1. tačka d) ZKP FBiH, pa ni odredbe člana 3. stav 1. člana 15. i člana 16. ZKP FBiH. Kada se radi o stavu žalbe da je sud trebao primijeniti princip in dubio pro reo iz odredbe člana 3. stav 1. i 2. ZKP FBiH, kojom je propisano da sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog, ovaj sud ističe slijedeće. Neosnovan je stav i žalbeni navod branitelja da je sud trebao primijeniti navedenu odredbu obzirom da iz sadržaja obrazloženja i razloga pobijane presude po nalaženju ovog suda proizilazi da je prvostepeni sud izvršio savjesnu ocjenu svakog dokaza pojedinačno i u međusobnoj vezi sa ostalim dokazima i izvršio ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza te na osnovu takve ocjene izveo zaključak o dokazanosti relevantnih činjenica u konkretnom slučaju. Prvostepeni sud nije imao sumnju u pogledu postojanja odlučnih činjenica koje čine obilježja krivičnog djela i o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, tako da nije bilo ni osnova da tu sumnju riješi presudom na način koji bi bio povoljniji za optužene, stoga se ne može uspjeti sa žalbenim prigovorom da je u konkretnom slučaju navedeni princip povrijeđen niti je došlo do kršenja principa in dubio pro reo a time ni odredbi člana 15. i 16. ZKP FBiH, na koje se neosnovano u žalbi branitelja ukazuje.

Iako se u žalbi navodi da se presuda pobija i zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz čl.312 st.1. tač. i) i j) i st.2. ZKP FBiH, ovaj sud utvrđuje da u vezi tih bitnih povreda predmetna žalba de facto nema obrazloženja i ista se u tom dijelu nije mogla ni ispitati, pa je stoga pozivanje samo na zakonsku definiciju ovih povreda potpuno irelevantno.

Nadalje, činjenično stanje je u konkretnom predmetu pravilno i potpuno utvrđeno, na osnovu istog izvedeni pravilni zaključci u pogledu odlučnih činjenica koji čine obilježja predmetnog krivičnog djela iz člana 383. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. KZ FBiH, tako da je i materijalno pravni propis u konkretnom slučaju pravilno primijenjen i ne može se osporiti neargumentiranom tvrdnjom branitelja da u radnjama optuženih nisu ostvarena bitna obilježja predmetnog krivičnog djela niti stav da kod optuženih nije postojao umišljaj na izvršenje istog.

Upravo suprotno toj tvrdnji iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud na osnovu utvrđenih činjenica i okolnosti koje proizilaze iz činjeničnog opisa a koje su nedvojbeno u toku postupka izvedenim dokazima utvrđeni, pravilno zaključio da su optuženi predmetno krivično djelo počinili sa direktnim umišljajem. Svjesni svih okolnosti koja čine obilježja krivičnog djela i svjesni da će njihovim postupanjem nastupiti zabranjena posljedica u vidu nanošenja štete pravnom licu koje zastupaju tj. u vidu provizije koja se isplaćivala Agenciji „Autor“ iz Tuzle a po dostavljenim fakturama iste iako su optuženi bili svjesni da se ne radi o autorskim djelima i da nisu mogli zaključiti navedenu vrstu ugovora na opisani način obzirom da za zaključenje takvih ugovora sa Agencijom „Autor“ iz Tuzle nije postojao pravni osnov jer se poslovni dokumenti ne mogu smatrati autorskim djelima u smislu člana 4. Zakona o autorskom i srodnim pravima BIH. Kada se radi o navedenom zaključku prvostepenog suda da su optuženi bili svjesni da postupaju bez pravnog osnova proizilazi iz činjenice da su sami uposlenici koji su sačinjavali poslovne akte i dokumentaciju, kako je opisano u činjeničnom supstratu izreke pobijane presude, iskazali da nisu imali nikakav kontakt sa agencijom, da nisu znali za eventualna prava iz autorskog prava, niti su ikada dobili primjerke ugovora. Potom na strani 16 presude, prvostepeni sud je po nalaženju ovog suda pravilno zaključio da se faktički radilo o internom sistemu isplate naknade zaposlenima za dodatni rad van radnog vremena i izradu planske dokumentacije, što je i po ocjeni ovog suda moglo i trebalo biti isplaćeno kroz stimulacije, ali nikako putem ugovora o navodnom autorskom djelu, koji oblik je izabran i imao za posledicu da se Agenciji Autor isplaćuje provizija koja je suštinski bila nepotrebna a koja je ipak dospjela do nje posredstvom protupravnih radnji optuženih. Na taj način RMU Breza je oštećen a Agenciji pribavljena korist u visini od 19.822,76 KM a Rudnik RMU Breza oštećen za iznos ukupne provizije sa PDV u visini od 23.192,67 KM.

Branitelj u žalbi osporava zaključak suda o načinu na koji se moglo platiti nosiocima posla pri čemu osporava da se to moglo uraditi kroz Ugovor o djelu ali ni u jednom momentu ne osporava stav suda da se ta isplata trebala izvršiti u vidu stimulacija uposlenicima za obavljeni posao van radnog vremena a ne poduzimanjem radnji optuženih kako su opisane u izreci presude.

Zbog svega navedenog, usvajajući obrazloženje pobijane presude u pogledu činjenica koje su predmet žalbenih prigovora, ovaj sud je našao da je činjenično stanje u toj presudi i pravilno i potpuno utvrđeno, pa se suprotno tvrđenje žalbe u tom pravcu ukazuje neosnovanim. Stoga se ne može osporiti ni pravilnost pravne ocjene koju je dala pobijana presuda da se u radnjama optuženih Čosić Suada i Gabeljić Feride stiču sva bitna obilježja krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383 stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 31. KZ FBiH, za koje su tom presudom oglašeni krivim, tako da ni teza žalbe kako je učinjena povreda krivičnog zakona na štetu optuženih, također nema nikakvog osnova.

Žalbom branitelja se ističe smatranje da je odluka o izrečenoj krivičnoj sankciji pogrešna kao i u dijelu dosuđenih troškova ali se ne konkretizuje takva tvrdnja niti se iznose razlozi u žalbi. Međutim, kako je žalba podnesena zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ovaj sud je u smislu člana 323. ZKP FBiH (prošireno djelovanje žalbe), presudu ispitao i u pogledu odluke o izrečenoj krivičnoj sankciji, te nalazi da je prvostepeni sud pravilno i potpun utvrdio sve olakšavajuće okolnosti na strani optuženih, iste adekvatno cijenio te uz izostanak otežavajućih okolnosti, pravilno se opredijelio temeljem člana 50. stav 2. i 51. stav 1. KZ FBiH, za izricanje optuženim ublažene sankcije, kazne zatvora u trajanju od po osam mjeseci koja je i po ocjeni ovog suda dovoljna i potrebna za postizanje svrhe kažnjavanja propisane odredbom člana 42. KZ FBiH.

Kada se radi o troškovima krivičnog postupka na koje su obavezani optuženi branitelj ističe da su pogrešni, međutim, kako za tu tvrdnju ne daje bilo kakvo obrazloženje a iz obrazloženja odluke o troškovima nedvojbeno proizilazi da je prvostepeni sud na osnovu pravilne primjene odredbe člana 202. stav 1. ZKP FBiH, optužene obavezao da solidarno plate iznos od 976,65 KM kao i paušal u iznosu od po 30,00 KM, sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude. Stoga je stav žalitelja da je odluka suda o troškovima pogrešna neprihvatljiva.

Sa navedenih razloga odlučeno je kao u izreci ove presude temeljem člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničarka

Burić Sabaheta

Predsjednik vijeća

Maličbegović Enes